

Je loopt te chanteleuren, het is de lijnbaan niet, je loopt met twee vingers in je neus, hey het is geen feessie.

Inderdaad afscheid is geen feessie. Maar wie Henk Bahnerth kende weet dat hij niet zou willen dat er om hem getreurd werd.

95 jaar was genoeg, dat vond zijn lichaam en zijn geest was het daarmee eens, dus geen behandeling voor bloedarmoede meer, geen vrachtwagens vol met plaspillen, maar afscheid nemen van alle vrienden en vriendinnen en familieleden.

En elke keer was het afscheid geen feessie.

Mijn vader is geboren in 1926, midden tussen 2 wereldoorlogen, geen makkelijke tijd. Op zijn 14^e jaar werd hij naar Duitsland afgevoerd om aan de spoorwegen te werken. Tegen mij heeft hij nooit veel over deze tijd verteld behalve dat hij tussen 2 lucht alarmen eieren ging stelen bij de boer en deze dan kookte. Dat was wel een feessie. Pas veel later vertelde hij wat meer aan zijn kleinkinderen. Die tijd in Duitsland was zeker geen feessie.

Eenmaal terug op zijn 19^e ging hij hardlopen en in dienst bij de marine. Bij een schietoefening verkocht hij steevast zijn schoten. Omdat hij helemaal niet wilde schieten. Na wat baantjes waar hij ook Annie leerde kennen werd hij beroeps brandweerman, vol trots want Rotterdam was het enige korps dat echt kon blussen. Via avondschoon en thuis studie leerde hij zich naar Brandmeester en dat bleef hij tot zijn heup vergroeide en hij naar de dagdienst moest.

Trouwen met Annie deed hij ook nog in 1956 en het was een feessie

In zijn brandweertijd stopte hij met masseren en vond hij een andere hobby naast hardlopen, en dat was sportmassage. Hij studeerde, deed officieel examen en begon te masseren.

Verzorger bij verschillende voetbalclubs, het Nederlands Brandweer elftal en natuurlijk de vierdaagse wandelaars was de volgende stap. Zo rond zijn 50^e begon hij zelf weer fanatiek met hardlopen, een volkstuin en er kwam een race fiets. We gingen weer op vakantie naar het buitenland met 2 zakken komkommers 1 mud aardappelen en 2 racefietsen in de caravan of auto.

Dat was niet altijd een feessie. Op zijn 55e stopte hij met werken en begon de periode waarvan wij hem allemaal kennen; als ongewoon vakkundig hardloop trainer, hij ademde schemas, wist precies van iedereen de grenzen vast te stellen om je daar dan overheen te pushen naar betere prestaties

En eigenlijk was elke training onder Henk toch ook een feessie, altijd tijd voor een grap of kwinkslag, maar als je liep te chanteleuren werden 3 minuten 3 en halve minuut.

Wat geen feessie was: het overlijden van Andre in 2009 en daarna in 2011 de hersenbloeding van Annie, die hem behoorlijk aangreep. Waarna hij zelf een herseninfarct kreeg. Gelukkig erg licht en de oorzaak was snel gevonden.

Zo'n 6 jaar geleden moest hij geopereerd worden omdat een deel van zijn kunstheup was losgeschoten. In die tijd had hij ook last van beginnende bloedarmoede. Na de operatie had hij veel bloed nodig en daarna moest hij steeds frequenter bloedtappen. Het laatste jaar zelfs elke 2 a 3 weken. Dat was elke keer geen feessie en een behoorlijke aanslag op zijn hart.

Na zijn heup operatie moest hij tot zijn grote verdriet de trainingen bij PAC staken, hij was thuis nodig. Maar woensdagavond en zondagochtend pakte niemand van hem af. Tot Corona waarop schema's telefonisch door werden gegeven. In april 95 geworden, begon zijn lichaam daarna

langzaam uit te vallen er kwamen steeds meer ongemakken, maar trainings en loop schemas werden altijd doorgegeven. Donderdag 17 juni werd hij opgenomen in het ziekenhuis waar hij na een goede week aangaf verdere behandeling te weigeren. Ondertussen was er een komen en gaan van mensen die afscheid kwamen nemen, zeker toen hij eenmaal in de hospice lag heeft Joop meer dan eens een boos telefoontje gehad dat er teveel mensen tegelijk waren. Uiteraard zou mijn vader mijn vader niet zijn als hij geen perfect voorbeeld achterliet hoe je in het harnas moet sterven. Zaterdag voor zijn overlijden kwam ik op bezoek en werd direct door hem gedwongen een van de vrijwilligers het nummer van Joop te geven, zij had net haar eerste HB loopschema gehad. Het laatste loop schema dat Henk ooit zou maken. De andere dag was Henk maar heel kort aanspreekbaar en die tijd hebben wij als familie benut om een laatste afscheid te nemen. Daarna heeft Henk nog een slaappil gehad waarna hij in zijn slaap is overleden. Vredig en zonder pijn.

Dat was 95 jaar in vogelvlucht. Henk Bahnerth, een molshoop in het grasveld genaamd mensen.

Wat ik vooral bewonder is de manier waarop hij er mee stopte, maar ook hoe hij ondanks alle tegenslagen van zijn leven een feessie maakte.

Pa we hebben veel gebotst immers ik ben een directe kloon van je en je zult altijd bij me zijn. Elke ochtend in de badkamer als ik in de spiegel kijk zie ik jouw gezicht. En dan denk ik vol trots en met emmers vol respect terug aan alle jaren die we samen hebben doorgebracht. Je lichaam was op lang voordat je geest dat eigenlijk was maar voor mij ben je als een held

ingeslapen. Je ligt nu hier, klaar voor het vuur dat je jaren lang bestreden hebt. Dat wordt geen feessie.

Iedereen beseft dat we afscheid nemen van een hele speciale man die een gapend gat achter laat maar niet zou willen dat we verdrietig zijn om hem. Laten we aan hem terugdenken met een lach op ons gezicht dan horen we zijn bulderende lach vast langs komen.

Pa, je kan nu gaan lopen op de lijnbaan, lekker chanteleuren Je hebt je rust meer dan verdiend.

We missen je ouwe! bedankt voor een leven lang met mooie herinneringen.